

JÁ, TY, MY

Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě 2011

Institut tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity připomněl v roce 2010 dvacáté výročí svého založení rozsáhlou výstavou Opavská škola fotografie, která v rozličných modifikacích představila v Brně, Praze, Oxfordu, Kolíně nad Rýnem, Bratislavě, Ostravě, Liberci, Praze, Varšavě a Vilniusu (a také v bezmála třisetstránkovém katalogu) širokou plejádu fotografií rozličných stylů, témat a motivů, které jeho studenti a absolventi vytvořili od předchozí obsáhlé bilance v roce 2006. Nyní přichází s daleko užším výběrem z nejnovějších klauzumních, bakalářských a diplomových prací zaměřených na témata autorské sebereflexe, mezilidských vztahů a rodiny. Tedy prací, jejichž prostřednictvím autoři často umozňují divákům nahlédnout do svého soukromí. Všechna díla, uvedená v tomto katalogu, vznikla v roce 2011.

Zatímco v americké, západoevropské či japonské fotografii autoři jako Larry Clark, Nan Goldin, David Armstrong, Anders Petersen, Richard Billingham, Michael Ackerman, Antoine D'Agata, JH Engström, Daido Moriyama, Nobuyoshi Araki a další už dlouho ve svých syrových snímcích ukazují i ty nejintimnější chvíle svého života a života svých rodin a přátel, v našem středoevropském prostoru se takové otevřené fotografické deníky a autoreflexivní záběry až na malé výjimky donedávna příliš neobjevovaly. Nad tématy „vnitřního okruhu“ v české, slovenské nebo polské dokumentární fotografii dominovala témata „vnějšího okruhu“, snímky různých sociálních skupin, devastace prostředí i lidí během totality, pokračující globalizace a konzumentarismu v období po pádu komunismu. Málokdo byl ochoten jít s kůží na trh a otevřeně ukázat svůj privátní život, nejistoty, osamocení, krize a deprese, rozpad rodiny, vybočení z obecně uznávaných norem. Ovšem ani kladný, ale přitom autentický obraz soukromých životních jstot, jaké poskytuje harmonická rodina a které tak intenzivně a nekonvečně fotografují třeba Tina Barney, Sally Mann či Annelies Štrba, se u nás s výjimkou prací Jiřího Davida, Bohdana Holoméčka, Barbory Kuklíkové a několika dalších autorů příliš často nevyskytoval. To se však v posledních letech výrazně změnilo, jak také ukazuje naše expozice.

V souvislostech se soudobou fotografií se už zdá být nadbytečným klišé připomínat proměnu samotného média od klasického analogového obrazu v digitální záznam, zřetelný u nás po roce 2000. Ačkoli mnozí tvrdí, že způsob záznamu je málo relevantní pro konečný artefakt, není tomu tak. Digitální snímání nejenže otevřelo nové prostory v oblasti postprodukce, ale zbavilo také médium onoho zvláštního (a trochu alchymistického) kouzla latentního obrazu. Obraz na displeji je mnohem zaručenějším vodítkem ke konečnému výstupu než rolička filmu či kazeta v kapse. Fotoграфovat díky levným kompaktním fotoaparátům a stále technicky vyspělejšímu mobilům dnes může mnohem více lidí než kdykoli v minulosti. A také často mohou nepozorovaně fotografovat v situacích, kde by větší analogový fotoaparát působil rušivě a vyvolával obezřetnost účastníků děje. Díky tomu dnes často mizí časový odstup mezi samotnými prožitky a jejich pozdější fotografickou rekonstrukcí. Na druhé straně se však stále častěji objevují počítačové manipulace i prolínání dokumentárních a inscenovaných snímků a aura autentičnosti fotografie se už dávno rozplynula.

Technický rozvoj však nepoznamenal jenom možnosti fotografického média, nýbrž i samy mezilidské vztahy, v nichž jsou osobní kontakty stále častěji nahrazovány kontakty prostřednictvím mobilu, e-mailu a Skype. **Daniel Poláček** se ve svém projektu *WEBSadFACES* soustředil na téměř apokalyptické výrazy desítek účastníků webkamerového chatu, kteří dlouhé hodiny pozorují ostatní lidi a sami se někdy s nimi pokoušejí flirtovat, občas se exhibicionisticky předvádějí, ale často jenom prázdně zírají do kamery. Ze zábavy se stává závislost, z naděje na navázání vztahů ještě větší osamění. V daleko subtilnější rovině se kontakty přes kameru zabývá **Joanna Ziajka** v souboru *4571 minut*, v němž zachycuje svého přítele, žijícího v jiném městě, i sebe během každodenních několikahodinových rozhovorů přes Skype.

Zveřejnění často velmi privátní intimity je osobitým jevem současnosti, k němuž starší generace ve střední Evropě jen obtížně nachází cestu. Je to dáno pravděpodobně také skrývaným soukromým životem a maskováním své přirozenosti na veřejnosti v dobách totality. Naproti tomu pro současné autory jako by žádná hranice reflexe vlastního soukromí neexistovala. Na naší výstavě to platí především o dílech některých studentů z Polska. Za mnohé další jmenujme syrová, a přitom současně poetická zobrazení ukončených partnerských vztahů v práci příznačně nazvané *We/They* od **Karoliny Karwan** a v cyklu **Tomka Rattera** *Potlatch*, který je hořkosladkým vizuálním připomenutím konce devět let trvající lásky, plným

jemných vizuálních symbolů a jen lehce naznačených příběhů. Ačkoli tato díla, podobně jako práce **Macieje Bujka**, jsou neobyčejně bezprostřední a otevřená, rozhodně neobsahují žádná „špinavá“ tajemství. Fotografické deníky jsou dnes obzvlášť rozšířené mezi mladými polskými fotografy, z nichž mnozí v návaznosti na práce Kuby Dąbrowského, Filipa Zawady a dalších provozují vlastní internetové blogy, v nichž prozrazují mnoho ze svého života. Fotografické blogy jsou typické pro specifické okruhy mladých diváků, většinou bez vazeb k určujícím institucím, spolu s odlišným postojem k „celebritám“, neobdivovaným ze stránek žurnálů masové kultury, ale objeovaným uprostřed každodennosti. Je ovšem také pravda, že některé motivy či ostré kontrasty stylů, které jsou pro ně typické, jsou častým opakováním rozměľňovány a stávají se z nich klišé. Příkladem obrazového deníku ve stylu „fotografické archeologie“ s novou interpretací starých snímků je diplomová práce *Lacini fórové*, kterou její autor **Libor Fojtík** sestavil z momentek různých recesistických aktivit, v nichž se během svých středoškolských studií se skupinou přátel snažil vymanit ze zoufalé nudy malého města.

Proměnu tradiční rodiny ve střední Evropě musíme vnímat spolu s proměnou „veřejného prostoru“ v čase od konce totalitního systému trvajícího čtyři dekády a ukončeného rokem 1989. Většina mladých autorů, zastoupených v expozici, zná komunistickou skutečnost z raného dětství nebo častěji jenom transformovaně z vyprávění starších příbuzných a přátel či z knih a filmů. O to více překvapí, jak skvěle se podařilo **Anně Gutové** a **Gabrielu Fragnerovi** v souboru *I Love My Family* napodobit dobový kolorit rodinných fotografií z doby husákovské normalizace. K dokonalé stylizaci využili „vyšisovaných“ barev starých polaroidových materiálů a invenční instalace snímků v dobových rámech na stěně s válečkovým vzorem. Jejich nápaditá rekonstrukce záběrů šťastné mladé rodiny ze 70. let byla právem oceněna vítězstvím v letošním ročníku soutěže Frame. Soubor zároveň symbolizuje zmatky dětí v postupném nalézání minulého světa svých rodičů. V této hře je možné rozvinout dialog, který je fascinujícím komentářem k době jejich mládí.

Na výstavě jsou samozřejmě zastoupeny i tradičnější obrazy současných rodin, jaké představují třeba výtvarně vycizelované portréty nejbližších příbuzných od **Krzysztofa Kowalczyka** nebo signifikantní záběry ze života vlastních stárnoucích rodičů od **Tomáše Trojana**, kteří zůstali sami po odstěhování všech čtyř dětí. Trojanovi se podařilo dobře ukázat, jak sám uvádí, že „manželé ve věku krátce před šedesátkou, unavení prací a unavení sebou navzájem, žijí v tom svém velkém bytě spolu, a přece spíše vedle sebe, míjejí se, ale přesto potřebují cítit, že je s nimi doma ještě ten druhý“. Fotografie **Kristýny Erbenové** z cyklu *Somewhere Inside* zachycují příslušníky její rodiny a přátele ve chvílích vydělení z okolního světa a kontemplace, v okamžicích mezi bděním a sněním. Vyzařuje z nich jemná melancholie, která je ještě umocňována tlumenými barvami v mollové tónině. Vizuálně mimořádně silné fotografie své vlastní dcery systematicky vytváří **Anna Grzelewska** v souboru *Julia Wanabe*. Skvěle v něm vystihuje svět dívky na rozhraní dětství a dospělosti, kombinuje autentické a inscenované fotografie, nechává se inspirovat romantismem. Je typické, že tento cyklus je utvářen jednotlivými „scénami“, které (ve své povaze vzpomínek z dětství) dávají příležitost k psychologické analýze. **Michaela Spurná**, která se také zaměřuje na fotografování svých dětí, k dosud neukončenému souboru *Sommertime*, akcentujícímu rodinné hodnoty, uvádí: „Vybaví se mi několik okamžiků z mého dětství, ale především vůně prádla na šňůře u nás v zahradě, vůně ryb po koupání v rybníce a různé pachy domácích zvířat. Je velmi pravděpodobné, že většina dnešních dětí při své vzpomínce na letní čas ucítí aviváž, vůni chlóru z bazénku a namísto vůně sena vůni čerstvě posekaného anglického trávníku.“ Pevné rodinné vazby a mezigenerační vztahy vyzařují i z černobílého klasického dokumentu Čechoameričana **Andrewa Jana Haunera** *Můj pražský dědeček*. Daleko expresivnější formu zobrazení života své příbuzné zvolila **Ewa Dyszlewicz** v cyklu *Všechno si pamatuji, všechno jsem zapomněla*. **Rafał Siderski** v souboru *Místo nazývané domov* ukázal v mozaice portrétů, dokumentárních snímků a fragmentů prostředí návrat ženy, která po letech v emigraci na Kypru přijela do Polska strávit se svými příbuznými Vánoce.

Vedle členů rodiny se na mnoha vystavených fotografiích objevují také přátelé autorů a sami autoři. V některých dílech objevíme jako charakterizující prvek oscilaci mezi webovou přímočarostí, inspirovanou poetikou blogů, a novou inscenací, fúzující s dokumentem (kupř. soubor *Don't Live Alone* **Krzysztofa Pacholaka** o skupině studentů obývajících jeden byt či cyklus **Anny Bajorek** *La Casa Violeta*). **Daniel Laurinc** invenčně kombinoval momentky a portréty své přítelkyně s metaforicky vyznívajícími snímky různých objektů. **Magda Cónová** v inscenovaných portrétech z různých prostředí charakterizovala osobnost svého partnera i vyjádřila svůj vztah k němu. **Kamila Kobierzyńska** v cyk-

lu *Nejsem tu* charakterizovala své nejbližší prostřednictvím diptychů fotografií, konfrontujících jejich portréty a fragmenty interiérů, v nichž žijí. **Hana Pokorná** v motivicky obdobném cyklu *Blízci* vsadila ještě více na výmluvné detaily prostředí, podobně jako **Katarzyna Sagatowska** v souboru *Momentary Collection*, evokujícím dávné vzpomínky. **Dereck Hard** ve dvojicích fotografií z cyklu *Good & Evil* naopak využil až teatrálně působících aranžmá, zobrazujících jeho a jeho přátele v totálně odlišných rolích „zlých“ a „hodných“ lidí. Chtěl tak naznačit, že každý má v sobě doktora Jekylla i pana Hyda a že charakter lidí není jednoznačně závislý na oblečení, množství tetování ani počtu piercingů. **Roman Dobeš** zase v souboru *Jediná pravá* každého ze svých modelů (i sám sebe) stokrát vyfotografoval v nepatrných časových odstupech a změnách mimiky a nakonec u každého vybral jediný portrét. Otázku, zda právě v něm nejlépe vystihl podstatu člověka před fotoaparátem, však nechal na posouzení diváků. Na řadě fotografií na výstavě figurují sami autoři. Autoportrét jakožto forma autoreflexe samozřejmě není ve fotografii ničím novým. Vzpomeňme třeba jenom na díla Stanislaw Ignacyho Witkiewicze nebo Claude Cahun. U studentů ITF se setkáváme s jeho různou podobou. V souboru **Kamily Rokické** *Memory Stick* se dostáváme až do centra bezprostředního prožitku zrodu nového života. **Lenka Bláhová** v cyklu výrazně stylizovaných a tonálně modifikovaných autoportrétů *Uvnitř sebe potkávám sebe*, vzdáleně připomínajících malby renesančních mistrů, vytvořila jakousi osobitou kombinaci autobiografie a arteterapie: „Zavřené oči v koloběhu prožívaných emocí, kde nic není černobílé. Syntéza dvou poloh – vnějšího, viditelného, pozitivně existujícího s vnitřním, nevyřčeným a nevyslovitelným, tušeným.“ Skutečně až na dřev při odhalování svého soukromí se dostala **Magda Veselá**, která cyklus fotografií a videoprojekci *Should I Stay, Should I Go?* vytvářela v době, kdy řešila otázku, zda zůstane v manželství, nebo těžkou krizi vztahu a odlišných zájmů a hodnot vyřeší rozchodem. Její práce získala další dimenzi tím, že v ní autorka poskytla prostor také fotografiím svého muže, který mnohé situace viděl jinak než ona.

I když výstava Já, ty, my zahrnuje řadu výrazných děl, reprezentujících několik aktuálních tematických, motivických i stylových trendů z Institutu tvůrčí fotografie FPF SU, je třeba ještě jednou připomenout, že představuje jenom jeden proud v neskonalé bohatším spektru volné tvorby na naší škole.

Vladimír Birgus a Aleš Kuneš
kurátoři výstavy

I, YOU, WE

The Institute of Creative Photography, the Faculty of Arts and Sciences, Silesian University, Opava, 2011

The Institute of Creative Photography, at the Faculty of Arts and Sciences, Silesian University, commemorated the twentieth anniversary of its establishment with a large exhibition in 2010, called the ‚Opava School of Photography‘. It was shown in different versions in Brno, Prague, Oxford, Cologne, Bratislava, Ostrava, Liberec, Prague, Warsaw, and Vilnius (and also in a catalogue of almost 300 pages) with a wide range of photographs of various styles, topics, and themes, which Institute students and graduates made from a previous large tally in 2006. This time the Institute is presenting a far more narrow selection of the latest end-of-term, B.A., M.A. and other degree projects (all the works in the catalogue were made in 2011), on the topics of authorial self-reflection, interpersonal relations, and the family, in other words, works by means of which the photographers frequently offer the viewer a glimpse of their innermost selves and private lives.

Whereas in America, Western Europe, and Japan, photographers like Larry Clark, Nan Goldin, David Armstrong, Anders Petersen, Richard Billingham, Michael Ackerman, Antoine D'Agata, JH Engström, Daido Moriyama, and Nobuyoshi Araki have for a long time shown raw photos of the most intimate moments of their lives and the lives of their families and friends, in central Europe until recently this kind of open photo-diary and self-reflexive photograph has, with few exceptions, rarely appeared. In Czech, Slovak, and Polish documentary photography, topics of the ‚outer circle‘, photos of various social groups, the devastation of the environment and of people under totalitarian régimes, and the continuing globalization and consumerism in the period after the collapse of Communism, have dominated over topics of the ‚inner circle‘. Few photographers were willing to stick their necks out and openly show their own private lives, uncertainties, loneliness, crises and depressions, the break-up of their families, and deviations from universally acknowledged norms. Nor, however, did positive, yet authentic, pictures of the private certainties of life, such as those provided by a harmonious family, which were intensively and unconventionally photographed, for instance, by Tina Barney, Sally Mann, and Annelies Štrba, appear often in the Czech Republic, with the exception of works by Jiří David, Bohdan Holomíček, Barbora Kuklíková, and a few other photographers. But, as our exhibition also demonstrates, that has strikingly changed in recent years.

In connection with contemporary photography, it now seems unnecessary, and indeed a cliché, to mention the transformation of the medium from the classic analogue image to the digital record that eventually occupied a striking position in the Czech Republic after 2000. Despite what many people have claimed, the means of recording is indeed relevant to the final artefact. Digital photography has opened up new areas, and not only in postproduction. It has also stripped the medium of much of the special (and slightly alchemistic) charm of the latent image. What appears on the display is a much more reliable guideline to the final result than is a role of film or a film cartridge in one's pocket. Thanks to inexpensive compact cameras and increasingly more technologically advanced mobile telephones, many more people can today take photographs than ever before.

Technological development has left its mark, however, not only on the possibilities of the photographic medium, but also on interpersonal relations, in which personal contact is increasingly substituted for by contact using mobile telephones, emails, Skype, or Web chats. In his project *WEBSadFACES*, **Daniel Poláček** focuses on the almost apocalyptic expressions of dozens of participants of a webcam chat, who for hours watch other people and sometimes try and flirt with them, sometimes exhibitionistically show off, but often only stare emptily into the camera. Entertainment becomes addiction, and hope in establishing relationships becomes the disappointment of even greater loneliness. Contact by means of the camera is considered on a far more subtle level by **Joanna Ziajka** in her series *4571 Minutes*, in which she depicts a friend living in another town and herself in Skype conversations lasting a few hours every day.

Making often very intimate aspects public is a distinctive contemporary phenomenon that the older generation of central Europeans often finds hard to comprehend. One likely reason for that difficulty is that in the years under totalitarian regimes people concealed their private lives and masked their natural feelings in public. By contrast, for contemporary photographers it is as if there were no limits to depicting their private lives. At our

exhibition that is true mainly of the works of some of the Polish students. Of many we would mention the raw, yet contemporarily poetic depictions of the ended relationships in **Karolina Karwan's** aptly titled work *We/They* and also **Tomek Ratter's** series *Potlatch*, a bittersweet visual recollection of the end of a nine-year love affair, full of subtle visual symbols and hints of narrative. Though these works, like those of **Maciej Bujko**, are unusually open and direct, they definitely do not contain any ‚dirty little secrets‘. Photographic diaries are particularly widespread today amongst young Polish photographers, many of whom, following on from others, for example, the works of Kuba Dąbrowski and Filip Zawada, now have their own blogs, in which they reveal a good deal about their lives. Photoblogs are typical of a special circle of young viewers, mostly not connected with any particular institutions, together with a different attitude to ‚celebrities‘ who are not admired on the pages of the journals of mass culture, but are discovered in the midst of everyday life. It is true, of course, that some of the motifs or sharp contrasts of style, which are typical of them, become hackneyed by frequent repetition. Whereas in their intimate photographs the Polish students mostly prefer strict authenticity, their Czech and Slovak fellow students more often use carefully thought-out staging. An example of a picture diary in the style of ‚photographic archaeology‘ with a new interpretation of old photos is the degree project *Cheap Jokes*, which **Libor Fojtík** has compiled from snapshots of various practical jokes played by himself and a group of friends to escape the mind-numbing boredom of the small town where they attended secondary school.

The transformation of the traditional family in central Europe has to be seen together with the transformation of the ‚public space‘ in the four decades under the totalitarian régime, which ended in late 1989. Most of the young photographers with works in this exhibition know the reality of Communism from early childhood or, more often, only from the accounts of older relations and friends or from books and films. It is all the more surprising, then, how superbly **Anna Gutová** and **Gabriel Fragner** have managed in the series *I Love My Family* to imitate the period atmosphere of family photographs from the years of hard-line Communism reinstated with the ‚normalization‘ policy of the régime led by President Gustáv Husák. To achieve superb stylization they have used the faded colours of old Polaroid photos and the inventive installation of photographs in period frames on a wall covered with patterns applied by paint rollers. Their witty reconstruction of photos of a happy young family from the 1970s was rightly the winner in this year's Frame competition. The set also symbolizes the confusion of children when gradually discovering the bygone world of their parents. In this game one can develop a dialogue that is a fascinating commentary on the times of their parents' youth.

The exhibition of course also has more traditional pictures of contemporary families, for example the artistically refined portraits of close relations by **Krzysztof Kowalczyk** or **Tomáš Trojan's** characteristic photos from the lives of his ageing parents, who were left alone after all four of their children had moved away. In his series, Trojan has truly succeeded in showing, as he himself states, that ‚a married couple, not quite sixty years of age, tired of work and tired of each other, live together in a big flat yet really live only next to each other, passing each other by, yet needing to feel that the other person is still present at home.‘ **Kristýna Erbenová's** photographs from the *Somewhere Inside* series depict family members and friends in moments separated from the surrounding world, in contemplation, in moments between waking and dreaming. They exude a subtle melancholy, which is intensified by muted colours in a minor key. In the series *Julia Wanabe*, **Anna Grzelewska** has systematically made extraordinarily powerful photographs of her own daughter. In them she has superbly captured the world of a girl between childhood and maturity. Combining authentic and staged photographs, she draws inspiration from Romanticism. Typically, this series is made of individual ‚scenes‘, which (like recollections of childhood) provide an opportunity for psychological analysis. **Michaela Spurná**, who is also orientated to photographing her children, says about her still unfinished *Summertime* series, which accentuates family values: ‚A few moments from my childhood come to mind, but mainly the fragrance of the washing on the line in our garden, the smell of fish after swimming in the pond, various smells of farm animals. It's very likely that most of today's children when recalling summertime will recall the smell of fabric softener, chlorine from the swimming pool, and, instead of hay, the smell of a freshly mown lawn‘. Strong family ties and intergenerational relationships radiate also from the classic black-and-white documentary photographs in the Czech-American **Andrew Jan Hauner's** series, *My Prague Grandfather*. A far more expressive form for depicting her grandmother's life was chosen by **Ewa Dyszlewicz** in the series *I Remember Everything, I Forgot Everything*. In the mosaic of portraits, documentary photos, and fragments of a milieu in his series *A Place Called Home* **Rafał Siderski** shows the return of a woman who, after years living in Cyprus went back to Poland to spend Christmas with her close relations.

In addition to family members, friends of the photographers and the photographers themselves also appear in many of the exhibited photographs. A characteristic feature of some of the works is the oscillation between the directness of the Web, inspired by the literary styles of the blog, and a new form of staging, fusion with the documentary (for example, the series *Don't Live Alone* by **Krzysztof Pacholak** about a group of student flatmates, and **Anna Bajorek's** *La Casa Violeta* series). **Daniel Laurinc** combines snapshots and portraits of his girlfriend with metaphorical photos of static objects. In her staged portraits from various milieus, **Magda Cónová** has depicted her partner and expressed her relationship with him. In the series *I'm Not Here*, **Kamila Kobierzyńska** has depicted her near and dear ones by means of diptychs of photographs, juxtaposing portraits of them and fragments of the interiors in which they live. *In Near and Dear Ones*, a set with a similar theme, **Hana Pokorná** has staked even more on pairs of photographs. By contrast, in his Good & Evil series, **Dereck Hard** has made use of at times theatrical staging, depicting himself and his friends in the roles of, good guys' and ,bad guys'. In this way he suggests that everyone has a Doctor Jekyll and Mr Hyde inside and that people's characters are not necessarily connected with the way they dress or the number of tattoos or piercings they may have. On the other hand, **Roman Dobeš**, in the series *The Right One*, photographed each of his models (including himself) a hundred times at negligible intervals and with inconspicuous changes of facial expression, eventually choosing a single portrait from each set. He leaves it up to the viewer to decide whether it is the selected photos that best capture the essence of the person in front of the camera. The photographers themselves are featured in a number of photos at the exhibition. The self-portrait as a form of self-reflection is of course nothing new in photography – recall, for instance, the works of Stanisław Ignacy Witkiewicz or Claude Cahun. Among the works of Institute of Creative Photography students we encounter various forms of self-portraiture. In **Kamila Rokicka's** series, *Memory Stick*, we arrive at the heart of the direct experience of the birth of a new life. In her series of strikingly stylized and tonally modified self-portraits, *Inside Myself I Am Meeting Myself*, remotely reminiscent of paintings by Renaissance masters, **Lenka Bláhová** has created a distinctive combination of autobiography and art therapy: ,The closed eyes in the cycle of experienced emotions, where nothing is black-and-white. The synthesis of two levels – the outer, visible, positively existing, and the inner, unexpressed and unexpressible, merely sensed.' In exposing her private life, **Magda Veselá** has truly gone right to the core. She made the photographs and videos of her *Should I Stay, Should I Go?* series at the time she was trying to decide whether to remain in her marriage or solve the crisis in her relationship and the difference in interests and values by leaving her husband. The work was given another dimension by the fact that she has also given space to photographs by her husband, who saw many situations differently.

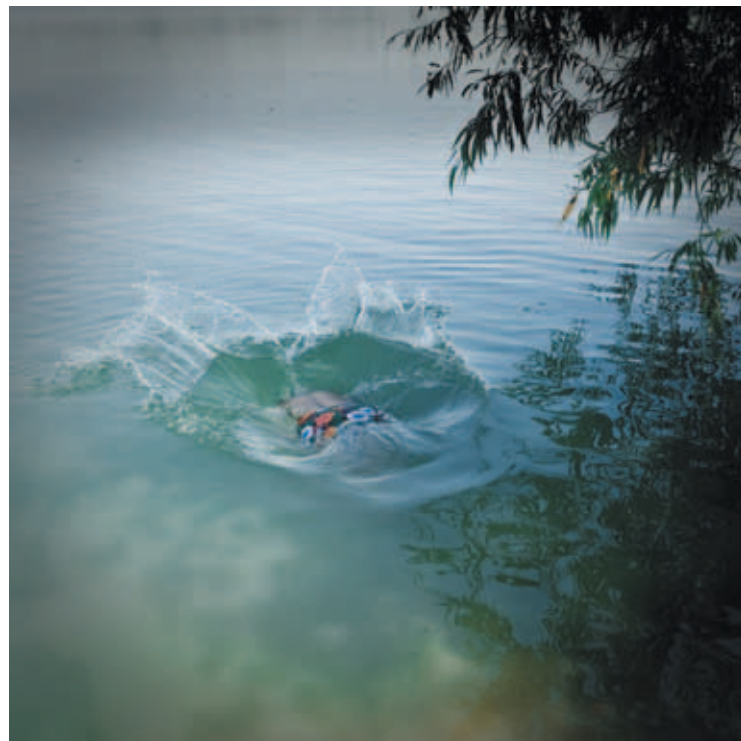
Though it includes a number of striking works representing several current trends in the choice of topic, subject matter, and style at the Institute of Creative Photography at the Faculty of Arts and Sciences of Silesian University, the exhibition ,I, You, We' represents but one current in the far richer spectrum of art photography at our school.

Vladimir Birgus and Aleš Kuneš
curators of the exhibition
(Translation: Derek Paton)

Kristýna Erbenová, Somewhere Inside, 2011

Michaela Spurná, Summertime, 2011

Krzysztof Pacholak, Don't Live Alone, 2011

Krzysztof Kowalczyk, Mąma, z cyklu Rodina / Mum, from the Family series, 2011

Anna Gutová & Gabriel Fragner, I Love My Family, instalace v Galerii Emila Filly, Ústí nad Labem / Installation, Emil Filla Gallery, Ústí nad Labem, 2011

Tomáš Trojan, Rodiče / Parents, 2011

Katarzyna Sagatowska, Momentary Collection, 2011

Daniel Laurinc, In & Out, 2011

Hana Pokorná, Tomasz, z cyklu Blízcí / Tomasz, from the My Dearest series, 2011

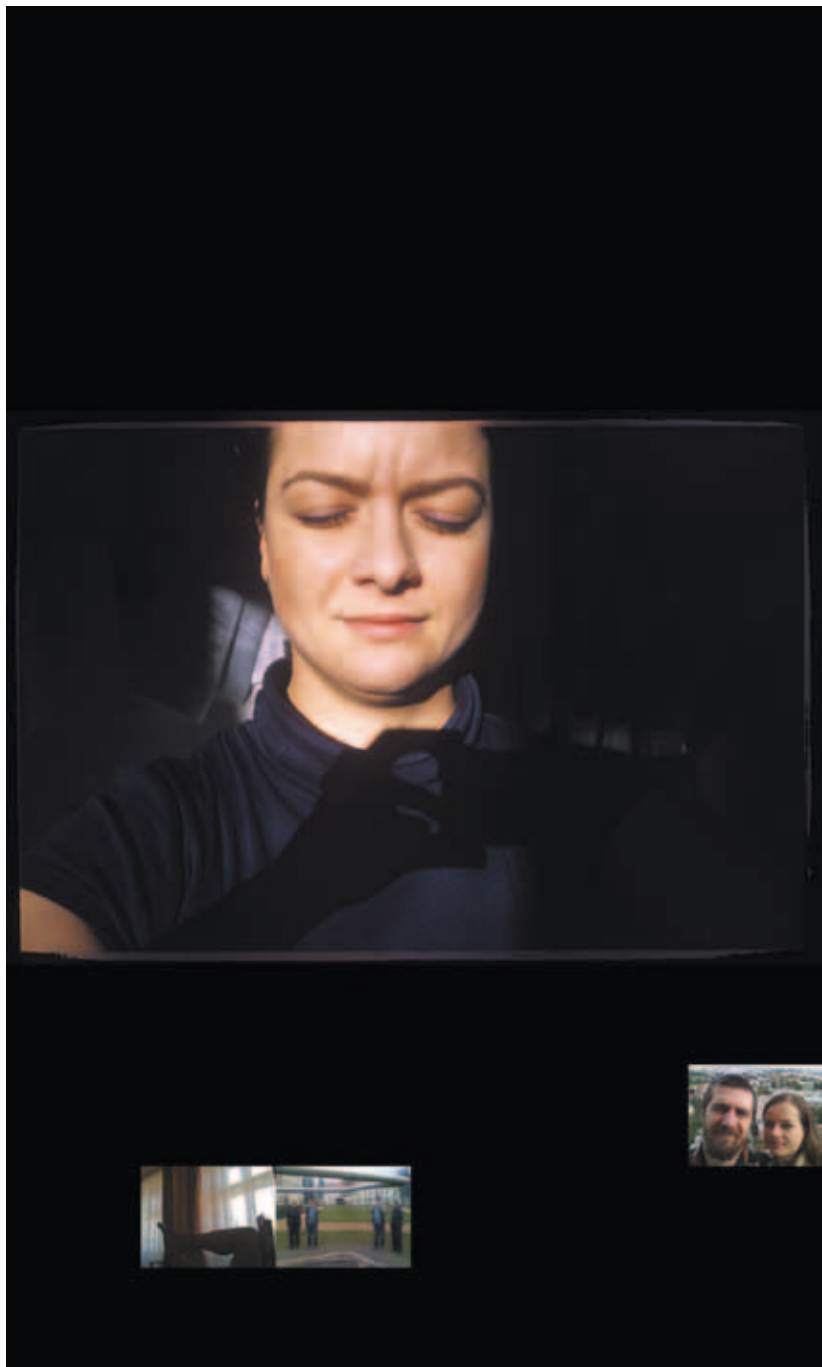
Kamila Kobierzyńska, Nejsem tu / I'm Not Here, 2011

Dereck Hard, Good & Evil, 2011

Magda Cónová, Můj přítel / My Friend, 2011

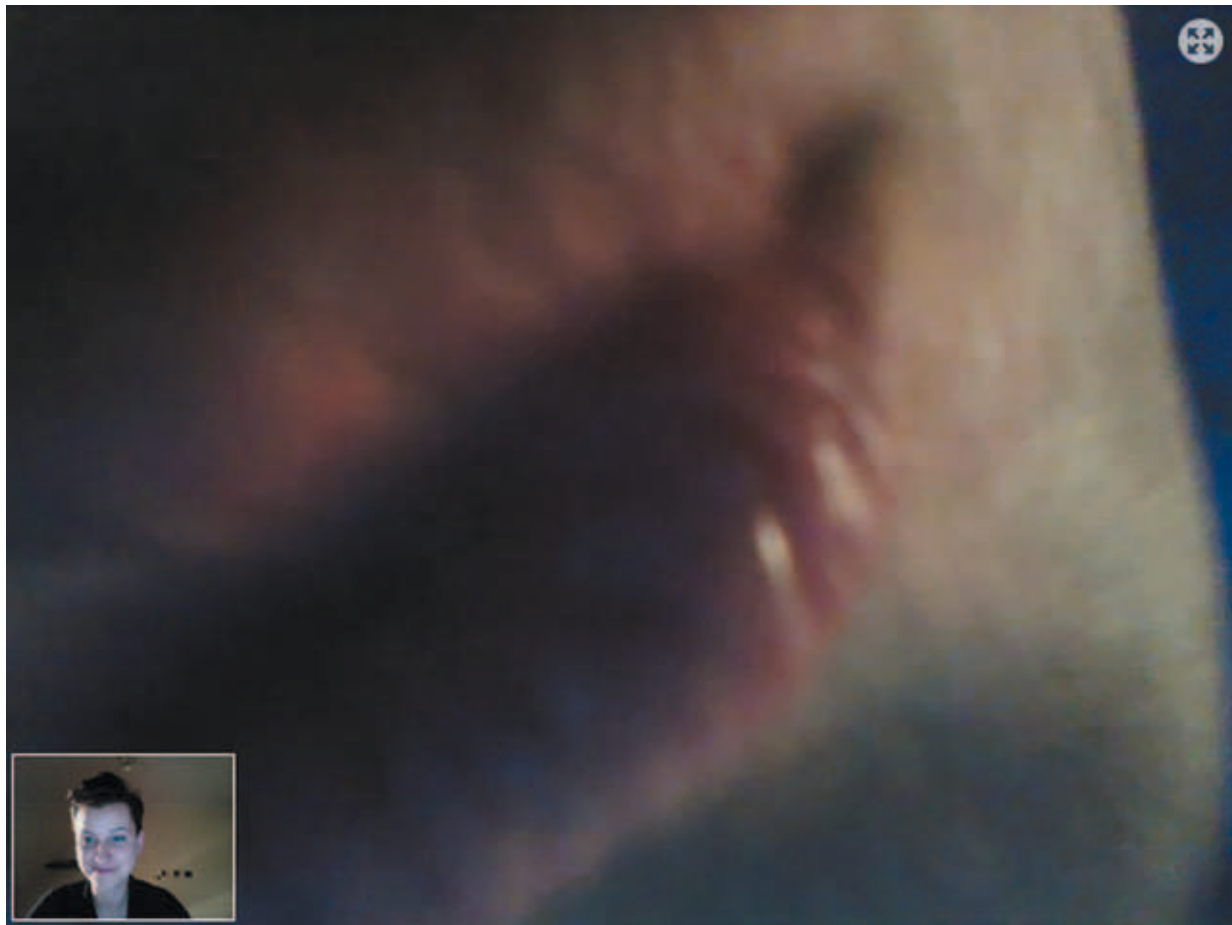

Magda Veselá, *Should I Stay, Should I Go?*, 2011

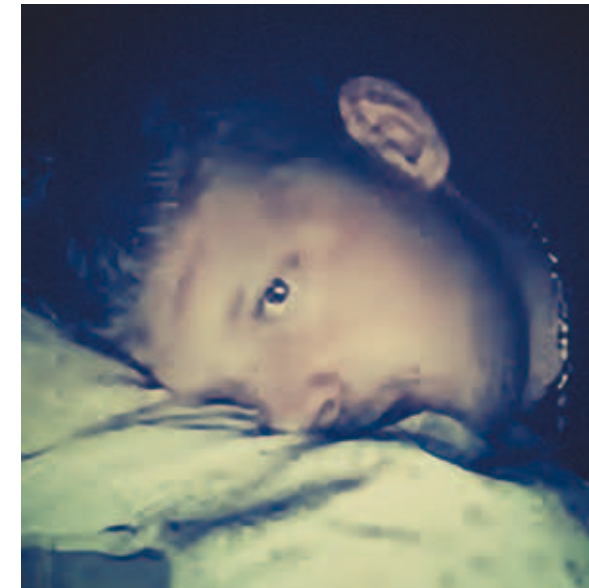
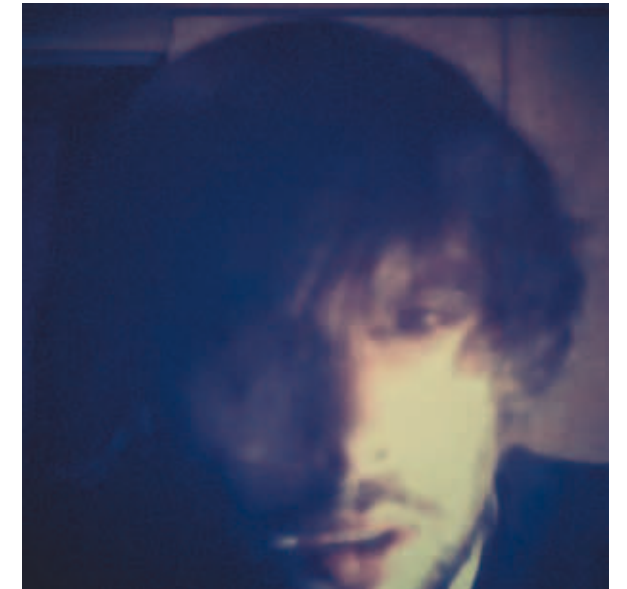
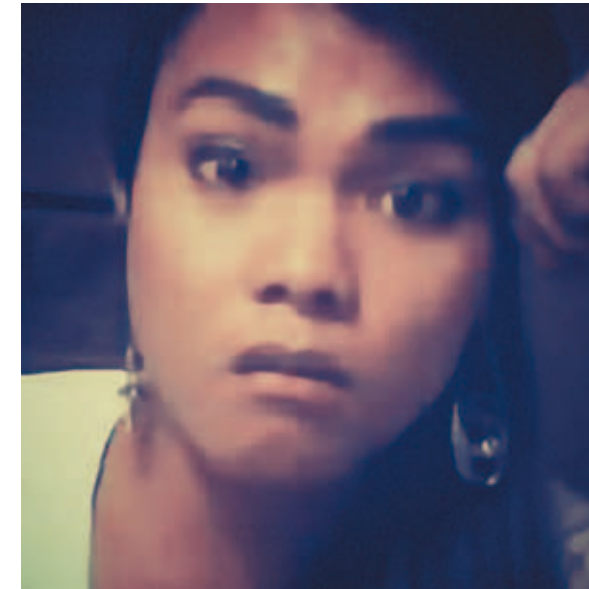

Tomek Ratter, *Potlatch*, 2011

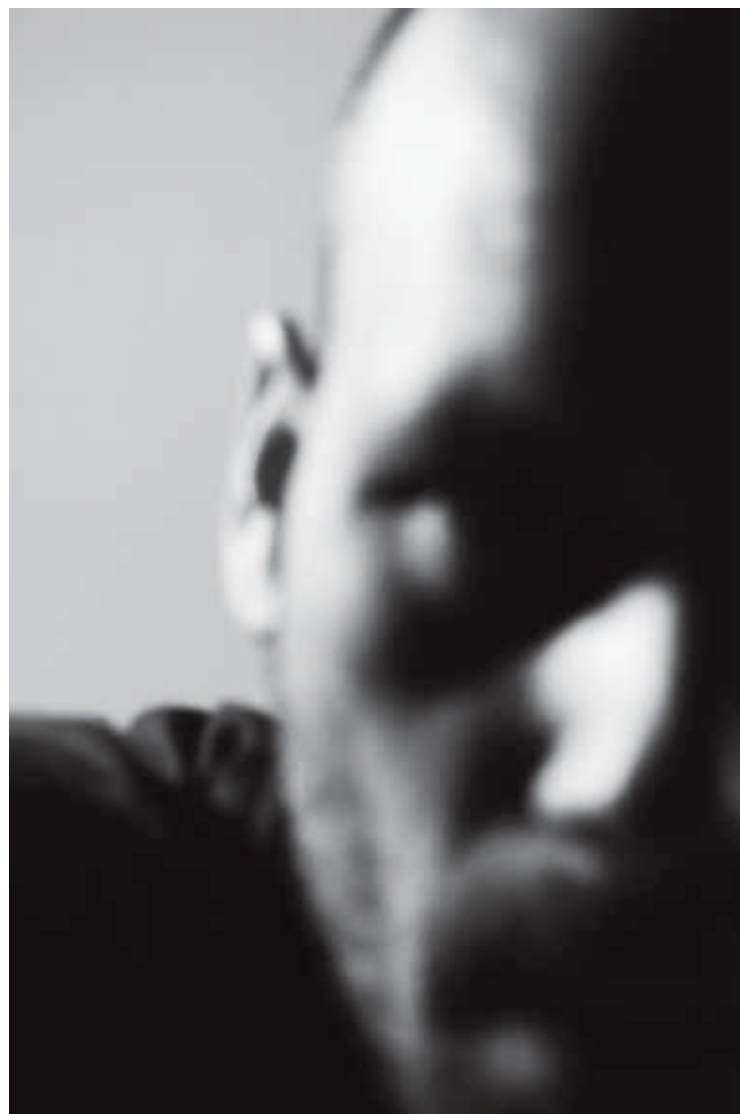

Joanna Zajka, 4571 Minutes, 2011

Daniel Poláček, WEBSadFACES, 2011

Roman Dobeš, Jediná pravá / The Right One, 2011